ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

Variables Affecting Academic Integrity of Undergraduates in Three Southern Provinces

กันยปริณ ทองสามสี[1] และ พรอัมรินทร์ พรหมเกิด[2]

Kanyaprin Tongsamsi[1] and Pornamrin Promgird[2]

[1,2]คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

[1,2]Faculty of Humanities and Social Sciences,

[1]มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

[1]Prince of Songkla University

[2]มหาวิทยาลัยขอนแก่น

[2]Khon Kaen University

บทคัดย่อ

การส่งเสริมพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการแก่นักศึกษาเป็นหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาอันจะนำมาซึ่งความเชื่อมั่นของสาธารณาชนต่อสถาบัน อย่างไรก็ตามความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษายังคงปรากฏอยู่ทั่วไป ดังนั้น งานวิจัยเรื่องนี้จัดทำขึ้นเพื่ออธิบายปัจจัยที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ด้วยวิธีการวิจัยเป็นเชิงปริมาณเน้นศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุด้วยการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างกำลังสองน้อยที่สุดบางส่วนด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SmartPLS ประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 20,319 คน คำนวณกลุ่มตัวอย่างได้ 384 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว จากการรวบรวมข้อมูลพบว่าได้รับแบบสอบถามคืนร้อยละ 96.87 ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับ

ความซื่อสัตย์ทางวิชาการ และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ มีอิทธิพลทางบวกต่อเจตนาเชิงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะเดียวกันเจตนาเชิงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการมีอิทธิพลทางบวกต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการสูงถึงร้อยละ 74.8 และโมเดลสมการโครงสร้างตามรูปแบบของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนสามารถอธิบายความแปรปรวนของความซื่อสัตย์ทางวิชาการได้ร้อยละ 56.23

คำสำคัญ: ความซื่อสัตย์ทางวิชาการ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สามจังหวัดชายแดนภาคใต้

Abstract

Promoting academic integrity is the foundation of university success, which will take the confidence of publics to the institution, but academic dishonesty continues to exist. Therefore, this research investigated the factors affecting competency of academic integrity of undergraduates in three southern provinces, Thailand. This study used quantitative methodology by the causal comparative design. Using simple random sampling method, 384 questionnaires were distributed to target respondents of undergraduates in three public universities. The responses collected were 372 completed questionnaires representing 96.87 percent response rate. The data were collected using structural equation modeling approach with SmartPLS software. The findings revealed that attitudes toward academic integrity (AB), subjective norm (SN) and perceived behavioral control (PBC) were positively significant intention (I), and intention (I) directly affected the behavior of academic integrity. Interestingly, the research model explains a substantial amount of variance (56.23%) academic integrity of undergraduates in three southern provinces.

Keywords: Academic integrity, Undergraduate, Three Southern Provinces

บทนำ

ความซื่อสัตย์ทางวิชาการเป็นรากฐานความสำเร็จของสถาบันอุดมศึกษา เนื่องจากสถาบันอุดมศึกษาเป็นองค์การที่สังคมคาดหวังว่ามีมาตรฐานด้านนี้ที่โดดเด่น หากสถาบันอุดมศึกษาไม่สามารถจัดการกับปัญหาความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการในองค์การได้ก็จะเป็นการทำลายภาพลักษณ์และความเชื่อถือจากสังคม (Michigan State University, 2017; Macfarlane, Zhang, & Pun,2012; Altbach, 2004) อย่างไรก็ตาม ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของผู้เรียนมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง (สุชาดา กรเพชรปาณี, 2549; Caldwell, 2010; Brown, Weible, & Olmosk, 2010) จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบสาเหตุที่นักศึกษาแสดงออกซึ่งความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ 3 ประการ คือ **ด้านการเรียนการสอน** เกิดขึ้นเนื่องจากผู้เรียนมีงานที่ได้รับมอบหมายจำนวนมาก การไม่เข้าใจในงานที่ได้รับมอบหมาย หรือได้รับมอบหมายงานที่ยากและต้องใช้ความพยามยามอย่างมากจึงจะแล้วเสร็จ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องลอกผลงานเนื่องจากผลงานต้นฉบับจัดทำไว้ดีมากแล้ว สามารถหยิบมาใช้ได้เลยโดยไม่ต้องเขียนใหม่เพราะมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษไม่ดีพอที่จะเรียบเรียงใหม่ (Paraphrase) หรือผลการเรียนในปีการศึกษาที่ผ่านมาไม่ดี การต้องการได้เกรดสูง ๆ รวมทั้งการประเมินผลที่ไม่มีประสิทธิภาพ (Agud, 2014; Craig & Dalton, 2014) **ด้านตัวบุคคล** เกิดขึ้นเพราะผู้เรียนมีความเกียจคร้านและไร้ความรับผิดชอบ รวมถึงไม่ให้ความสำคัญการวิธีการเรียน (Agud, 2014) ผู้เรียนมีภาวะวิกฤติทางจริยธรรม (Moral dilemma) (Smith, Nolan, & Dai, 1998) การบริหารเวลาไม่เหมาะสม และผู้เรียนบางส่วนเห็นว่าเป็นพฤติกรรมปกติที่มีการปฏิบัติกันโดยทั่วไป (Craig & Dalton, 2014) อีกทั้งผู้เรียนบางส่วนแสดงออกซึ่งความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการเพราะภาวะทางเศรษฐกิจที่กดดันให้ผู้เรียนต้องรับทุนการศึกษา และต้องรักษามาตรฐานผลการเรียนตามเงื่อนไขของแหล่งทุน (Wowra, 2007) **และด้านความสัมพันธ์กันบุคคลอื่น** เกิดจากความกดดันทางสังคม (Social Pressure) ที่ต้องการเห็นประสิทธิภาพการเรียนที่สูงในเวลาอันรวดเร็ว (Blum, 2009; Rabi, Patton, Fjortoft, & Zgarrick, 2006) เมื่อมีผลการเรียนดีแล้วจะได้รับการยกย่องจากสังคม (Social Impression) มากกว่าการเป็นคนซื่อสัตย์ (Wowra, 2007) รวมถึงการสนับสนุนกันภายในกลุ่มเพื่อน

(Agud, 2014) ขณะเดียวกันนักศึกษาสะท้อนว่าจากที่เคยพบเห็นพฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ของผู้ร่วมเรียนด้วยกัน ทางผู้สอนก็ไม่ได้มีมาตรการที่มีประสิทธิภาพที่จะจัดการกับผู้เรียนเหล่านั้น (McCabe, Trevino, & Butterfield, 2001) โอกาสที่จะถูกจับได้มีน้อยหรือมาตรการลงโทษไม่รุนแรง (Craig & Dalton, 2014) อีกทั้งผู้สอนยังคาดการณ์จำนวนนักศึกษาที่ประพฤติตัวไม่เหมาะสมทางวิชาการต่ำเกินไป (Hard, Conway, & Moran, 2006) ข้อมูลเหล่านี้สะท้อนว่าความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของผู้เรียนเกิดขึ้นได้จากหลายปัจจัย

รูปแบบการแสดงออกถึงความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมีหลายรูปแบบทั้งที่สร้างผลกระทบต่อผู้อื่น และต่อตนเอง ซึ่งรูปแบบการนำมาใช้แล้วส่งผลต่อผลการเรียนตัวผู้เรียนเอง ได้แก่ การโกงการสอบ การโจรกรรมทางวรรณกรรม การนำผลงานมาใช้ซ้ำ การใช้วิธีลัดในการจัดทำรายงาน และการให้ความสำคัญเฉพาะการสอบด้วยการติวหรือการนำข้อสอบเก่ามาทบทวน ส่วนพฤติกรรมที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของผู้เรียนอื่นๆ ได้แก่ การนิ่งเฉยเมื่อเห็นผู้อื่นทุจริตในการสอบ การสมรู้ร่วมคิดในการโกงผลงาน การสมรู้ร่วมคิดโจรกรรมทางวรรณกรรม การช่วยเหลือผู้อื่นเพื่อเตรียมตัวสอบโดยให้แนวข้อสอบเก่าวิชาเดียวกันแก่ผู้เรียนคนอื่น หรือการจัดติวแบบเข้มข้นโดยเรียกเก็บเงิน และการกลั่นแกล้งด้วยการทำให้ผลงานของผู้อื่นเสียหาย เป็นต้น (McClung & Schneider, 2015; Razek, 2014; Agud, 2014) อย่างไรก็ตาม จากการทบทวนวรรณกรรมพบงานวิจัยด้านความซื่อสัตย์ทางวิชาการของผู้เรียนที่ศึกษาในประเทศไทยมักปรากฏในสถาบันอุดมศึกษาส่วนกลาง (สุชาดา กรเพชรปาณี, 2549; ทรงสิริ วิชิรานนท์, 2553; นฤดี สมิทธ์ปรีชา, 2553; ตวงรัตน์ วาห์สะ, 2555) งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาในกลุ่มนักศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามซึ่งแตกต่างภูมิภาคอื่นของประเทศ ดังเช่น ข้อมูลนักศึกษาของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีในปีการศึกษา 2559 มีนักศึกษาที่นับถือศาสนาอิสลามร้อยละ 81.20 (งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2560) ส่วนสถาบันอุดมศึกษาของรัฐอีกสองแห่ง คือ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ และมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มีนักศึกษามุสลิมในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน ดังนั้น เพื่อทำความเข้าใจถึงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษา

ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ชัดเจน งานวิจัยนี้จึงมุ่งอธิบายปัจจัยที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ของนักศึกษาโดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (The Theory of Planned Behavior) ถึงแม้ว่าสถาบันอุดมศึกษาได้มีการกำหนดกฎระเบียบและวิธีการจัดการกับนักศึกษาที่แสดงออกถึงความไม่ซื่อสัตย์อย่างชัดเจน หากแต่การศึกษาความซื่อสัตย์ทางวิชาการจากการปฏิบัติตนของนักศึกษาจะทำให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ผลการวิจัยที่ได้จะนำไปสู่การกำหนดกลยุทธ์ที่เหมาะสมสำหรับการส่งเสริมความซื่อสัตย์และจริยธรรมทางวิชาการของนักศึกษาในเขตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่ออธิบายความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

สมมุติฐานการวิจัย

1. เจตคติต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการมีอิทธิพลต่อเจตนาเชิงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ
2. การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงมีอิทธิพลต่อเจตนาเชิงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ
3. การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมมีอิทธิพลต่อเจตนาเชิงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ
4. เจตนาเชิงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ
5. การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ
6. เจตนาเชิงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการมีอิทธิพลคั่นกลางความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

เจตคติต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการ หมายถึง ความรู้สึกในเชิงบวกหรือลบที่มีต่อการกระทำหรือพยายามกระทำที่แสดงถึงความไม่ทุจริตทางวิชาการ โดยเชื่อว่าหากแสดงพฤติกรรมดังกล่าวแล้วจะได้รับผลเชิงบวกก็จะมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น ในทางตรงข้าม หากเชื่อว่าแสดงพฤติกรรมนั้นแล้วจะได้รับผลเชิงลบ เช่น สอบตก ส่งงานไม่ทันทำให้ถูกหักคะแนน ผู้เรียนก็จะมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมนั้น

การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง หมายถึง การรับรู้ว่าคนอื่นๆ ที่มีความสำคัญสำหรับตนต้องการหรือไม่ต้องการให้ตนแสดงการกระทำหรือพยายามกระทำที่แสดงถึงความไม่ทุจริตทางวิชาการ

การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม หมายถึง การแปลความหมายจากสถานการณ์รอบข้างว่าเป็นเรื่องยากหรือง่ายที่จะแสดงถึงความซื่อสัตย์ทางวิชาการแล้วทำให้ตนเองได้รับประโยชน์อย่างเพียงพอต่อการกระทำนั้น เช่น การสอบผ่าน การไม่ถูกลงโทษ หรือสามารถส่งงานได้ทันเวลา

เจตนาเชิงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ หมายถึง ความเป็นไปได้หรือโอกาสที่จะแสดงการกระทำหรือพยายามกระทำที่ไม่ทุจริตทางวิชาการ

พฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ หมายถึง การกระทำหรือพยายามกระทำที่แสดงถึงการไม่ทุจริตทางวิชาการเพื่อให้ตนเองเกิดความได้เปรียบทางการศึกษาและสร้างความไม่เป็นธรรมให้กับบุคคลอื่น อาทิ ไม่ทุจริตการสอบด้วยการพยายามลอกคำตอบหรือให้ผู้อื่นลอกคำตอบ ไม่นำเอกสารหรืออุปกรณ์ที่ไม่ได้รับอนุญาตเข้าห้องสอบ ไม่โจรกรรมทางวรรณกรรมด้วยการคัดลอกข้อเขียนหรือผลงานผู้อื่นมาใส่ในรายงานของตนโดยไม่ใส่อ้างอิง ไม่ทำรายงานที่ได้รับมอบหมายโดยวิธีการไม่สุจริต ไม่อาสาทำรายงานให้ผู้อื่นทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่ความรับผิดชอบของตน ไม่ใช้วิธีการไม่เหมาะสมเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อสอบก่อนการสอบ เป็นต้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการสามารถอธิบายด้วยทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (The Theory of Planned Behavior) ซึ่งทฤษฎีดังกล่าวตามแผนเป็นทฤษฎีทางจิตวิทยาสังคมที่ใช้ทำนายพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งพัฒนามาจากทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล การแสดงพฤติกรรมดังกล่าวมีทั้งพฤติกรรมเดี่ยว (Single Action) และกลุ่มของพฤติกรรม (Behavioral Categories) โดยทฤษฎีนี้สามารถนำไปใช้ทำนายและทำความเข้าใจพฤติกรรมการประพฤติตัวไม่เหมาะสมทางวิชาการได้เป็นอย่างดี (Ajzen, 2014; Ajzen & Sheikh, 2013) สาระสำคัญของทฤษฎีนี้ ได้แก่

1) พฤติกรรมของบุคคล (Behavior: B) เกิดจากเจตนาเชิงพฤติกรรมหรือความตั้งใจแสดงพฤติกรรม (Intention: I) โดยเป็นตัวบ่งบอกว่าบุคคลได้พยายามมากน้อยเพียงใดที่จะแสดงพฤติกรรมนั้นๆ ยิ่งบุคคลมีความพยายามมาก โอกาสหรือความเป็นไปได้ที่จะแสดงพฤติกรรมย่อมมากตามไปด้วย

2) เจตนาเชิงพฤติกรรม (Intention: I) ขึ้นอยู่กับปัจจัยสามประการ ได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรม (Attitude toward the Behavior: AB) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm: SN) และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control: PBC) ดังนี้

2.1) เจตคติต่อพฤติกรรมเป็นการประเมินทางบวกหรือลบต่อการแสดงพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับความเชื่อเกี่ยวกับผลของพฤติกรรม (Behavioral Beliefs) หากบุคคลเชื่อว่าการแสดงพฤติกรรมจะนำไปสู่ผลทางบวก เขาก็จะมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม ในทางตรงกันข้าม หากบุคคลเชื่อว่าการแสดงพฤติกรรมจะนำไปสู่ผลทางลบ เขาก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมนั้น ในขณะเดียวกัน เจตคติต่อพฤติกรรมยังขึ้นอยู่กับการประเมินผลของพฤติกรรม (Evaluation of Consequences) อีกทางหนึ่งด้วยเช่นเดียวกัน

2.2) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเป็นการรับรู้ว่าบุคคลอื่นๆ ที่มีความสำคัญสำหรับตนต้องการหรือไม่ต้องการให้แสดงพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง (Normative Beliefs) หากบุคคลเชื่อว่าคนอื่นที่สำคัญสำหรับตนคิดว่าเขาควรแสดงพฤติกรรม เขาก็มีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม ในทางตรงกันข้าม

หากบุคคลเชื่อว่าคนอื่นที่สำคัญสำหรับตนคิดว่าเขาไม่ควรแสดงพฤติกรรม เขาก็มีแนวโน้มที่จะไม่แสดงพฤติกรรมนั้น ในขณะเดียวกัน การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงยังขึ้นอยู่กับการรับรู้หรือแรงจูงใจของบุคคลว่าตนต้องแสดงพฤติกรรมตามกลุ่มอ้างอิง (Motivation to Comply) มากน้อยเพียงใดอีกทางหนึ่งด้วยเช่นเดียวกัน

2.3) การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม เป็นการรับรู้ของบุคคลว่าเป็นเรื่องยากหรือง่ายที่จะแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุม (Control Beliefs) ว่าตนมีโอกาสหรือทรัพยากรต่าง ๆ อาทิ ประสบการณ์หรือข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นในการแสดงพฤติกรรมนั้นมากน้อยเพียงใด และยังขึ้นอยู่กับการรับรู้การควบคุม (Perceived Powers) ว่าตนมีปัจจัยบางอย่างที่สามารถสนับสนุนหรือเป็นอุปสรรคต่อการแสดงพฤติกรรมหรือไม่

3) เจตคติต่อพฤติกรรม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมเป็นบวกมากเท่าใด บุคคลย่อมมีเจตนาเชิงพฤติกรรมมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งส่งผลให้การทำนายพฤติกรรมมีความถูกต้องตามมา ด้วยเหตุนี้ เจตคติต่อพฤติกรรม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมจึงมีอิทธิพลร่วมกันต่อเจตนาเชิงพฤติกรรม ในขณะเดียวกัน เจตนาเชิงพฤติกรรมก็มีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรม แต่ในบางกรณีที่บุคคลมีการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมที่สอดคล้องกับความเป็นจริง อาจมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมนั้นๆ ของบุคคลโดยตรง โดยไม่ต้องผ่านเจตนาเชิงพฤติกรรม ดังภาพที่ 1

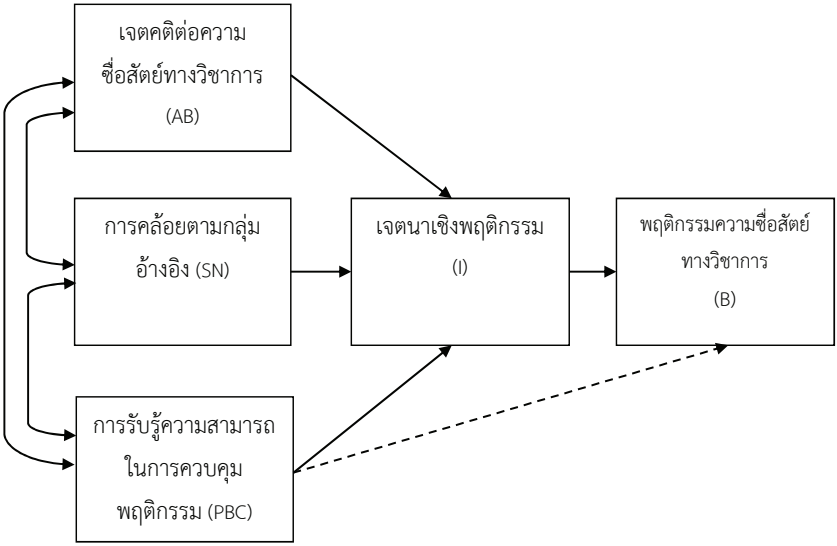

ภาพที่ 1 ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

ระเบียบวิธีวิจัย

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้กลยุทธ์การวิจัยแบบนิรนัย (Deductive research strategy) ที่มุ่งพิสูจน์ทฤษฎีโดยใช้กระบวนการนิรนัยทฤษฎีไปสู่สมมุติฐาน จากนั้นจึงทดสอบความสอดคล้องระหว่างสมมุติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Blaikie, 2009) กระบวนการดังกล่าวเป็นการแสวงหาความรู้ความจริงภายใต้กระบวนทัศน์แบบหลัง ปฏิฐานนิยม (Postpositivism) และระเบียบวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative methodology) ที่มุ่งเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่ออธิบายความสัมพันธ์เชิงสาเหตุเป็นหลัก

เครื่องมือวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ประยุกต์จากแบบสอบถามของ Miller, Shoptaugh, Wooldridge (2011); Stone, Jawahar, & Kisamore (2010); McCrink (2010) ผลการตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of congruence: IOC) พบว่าข้อคำถามทุกข้อมีค่าตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไป จากนั้น ตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยทดลองใช้จำนวน 30 ชุด พบค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach alpha coefficient) ปรากฏค่าแต่ละองค์ประกอบดังนี้ เจตคติต่อพฤติกรรมที่เหมาะสมทางวิชาการมีค่าความเชื่อมั่น 0.83 การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสมทางวิชาการมีค่าความเชื่อมั่น 0.93 การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมที่เหมาะสมทางวิชาการมีค่าความเชื่อมั่น 0.94 เจตนาเชิงพฤติกรรมที่เหมาะสมทางวิชาการมีค่าความเชื่อมั่น 0.98 และความซื่อสัตย์ทางวิชาการมีค่าความเชื่อมั่น 0.99

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐเขตสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จำนวน 20,319 คน จำแนกเป็นเพศหญิงจำนวน 15,580 คน และเพศชายจำนวน 4,739 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2559) การกำหนดกลุ่มตัวอย่างใช้เกณฑ์กำหนดกลุ่มตัวอย่างของ Teddlie & Tashakkori (2009) ที่ว่าเมื่อประชากรมากกว่า 3,000 หน่วย กลุ่มตัวอย่างที่ความเชื่อมั่น 95% ไม่ควรต่ำกว่า 384 หน่วย รายละเอียดดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	จำนวนนักศึกษา (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี	9,470	179
มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์	3,429	65
มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา	7,420	140
รวม	20,319	384

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้มุ่งสำรวจโมเดลสมการโครงสร้าง ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการเลือกตัวอย่างตามสะดวกในแต่ละสถาบันโดยเลือกนักศึกษาที่สามารถให้ความร่วมมือตอบคำถามได้ ซึ่งดำเนินการระหว่างเดือนพฤษภาคม-มิถุนายน 2560 จากการรวบรวมข้อมูลได้รับแบบสอบถามกลับคืน 372 ชุด คิดเป็นร้อยละ 96.87 เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี 179 คน มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ 65 คน และ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา 128 คน เป็นเพศหญิงร้อยละ 81.7 นับถือศาสนาอิสลามร้อยละ 73.1

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้เทคนิคการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุด้วยโมเดลสมการโครงสร้างกำลังสองน้อยที่สุดบางส่วนโดยใช้โปรแกรม SmartPLS 2.0 (Ringle, Wende, & Will, 2005) การวิเคราะห์โมเดลการวัด ตัวแปรแฝงเป็นแบบ Reflective Model โดยเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาโมเดลสมการโครงสร้าง มี 2 รูปแบบคือ

1. การวิเคราะห์โมเดลการวัด ใช้เกณฑ์ของ Hair, Hult, Ringle, and Sarstedt (2014) ในข้อ 1.1-1.3

1.1 การประเมินความเชื่อมั่นของตัวแปรโดยการคำนวณค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Indicator Loadings) ซึ่งควรมีค่ามากกว่า 0.70 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 หากมีค่าต่ำกว่า 0.40 ควรตัดตัวแปรนั้นออก แต่หากมีค่าระหว่าง 0.40-0.70 ควรพิจารณาค่าความแปรปรวนเฉลี่ยของตัวแปรที่สกัดได้ด้วยองค์ประกอบของตัวแปรแฝง (Average Variance Extracted: AVE)

1.2 การประเมินความสอดคล้องภายในของตัวแปร (Internal Consistency) โดยการคำนวณค่าความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (Composite Reliability: CR) ซึ่งควรมีค่ามากกว่า 0.70

1.3 การประเมินความตรงเชิงเหมือน (Convergent Validity) โดยการคำนวณค่าความแปรปรวนเฉลี่ยของตัวแปรที่สกัดได้ด้วยองค์ประกอบของตัวแปรแฝง ซึ่งควรมีค่าอย่างน้อย 0.50

1.4 การประเมินความตรงเชิงจำแนก (Discriminant Validity) เพื่อแสดงว่าตัวแปรในแต่ละโมเดลการวัดสามารถชี้วัดตัวแปรแฝงได้เฉพาะโมเดลการวัดของตัวเอง ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่ารากที่สองของ AVE กับค่า R^2 ระหว่างองค์ประกอบ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์แบบ Fornell-Larcker Criterion (Fornell & Larcker, 1981)

2. การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ของ Hair, Hult, Ringle, and Sarstedt (2014) ในการพิจารณาดังนี้

การวิเคราะห์คุณภาพรวมของโมเดล โดยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (Coefficient of Determination: R^2) ซึ่งหากมีค่าต่ำกว่า 0.25 แสดงว่าโมเดลมีคุณภาพต่ำ หากมีค่าตกอยู่ประมาณ 0.50 แสดงว่ามีคุณภาพปานกลาง และหากมีค่าตั้งแต่ 0.75 ขึ้นไปแสดงว่ามีคุณภาพสูง และมีการวิเคราะห์อิทธิพลคั่นกลาง (Mediating analysis) โดยพิจารณาจากระดับนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลทางตรงของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรแฝงภายในที่ไม่มีตัวแปรแฝงตัวที่สามคั่นกลาง ระดับนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรแฝงภายนอกกับตัวแปรแฝงภายใน และขนาดของอิทธิพลทางอ้อมเมื่อเปรียบเทียบกับอิทธิพลรวม (VAF) ถ้ามีค่าต่ำกว่า 0.20 แสดงว่าตัวแปรแฝงตัวที่สามไม่มีอิทธิพลคั่นกลาง (No mediation) หากขนาดของอิทธิพลทางอ้อมเมื่อเปรียบเทียบกับอิทธิพลรวมมีค่าระหว่าง 0.20 ถึง 0.80 แสดงว่าตัวแปรแฝงตัวที่สามมีอิทธิพลคั่นกลางบางส่วน (Partial mediation) และหากขนาดของอิทธิพลทางอ้อมเมื่อเปรียบเทียบกับอิทธิพลรวมมีค่าสูงกว่า 0.80 แสดงว่าตัวแปรแฝงตัวที่สามมีอิทธิพลคั่นกลางทั้งหมด (Full mediation)

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัด

ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดในการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างครั้งแรก พบว่าค่าน้ำหนักตัวแปรที่ 1 (B1) คือ “คัดลอกข้อความหรือประโยคต่างๆ ทั้งหมดมาใช้โดยไม่ได้อ้างอิง” ขององค์ประกอบพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ ไม่ผ่านเกณฑ์ เนื่องจากมีค่าน้ำหนัก 0.285 ผู้วิจัยจึงตัดตัวแปรดังกล่าวออก จากนั้นผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ข้อมูลอีกครั้ง พบค่าน้ำหนักตัวแปรดังแสดงในภาพที่ 1 โดยพบค่าน้ำหนักตัวแปรระหว่าง 0.622-0.913 โดยพบตัวแปรที่มีค่าต่ำกว่า 0.70 จำนวน 2 ตัวแปรคือ B15 มีค่าเท่ากับ 0.623 และ B17 มีค่าเท่ากับ 0.686 ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าความตรงเชิงเหมือน (Average Variance Extracted: AVE) ขององค์ประกอบ พฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ มีค่าสูงกว่า 0.50 ผู้วิจัยจึงยังคงตัวแปร B15 และ B17 ไว้ ส่วนตัวแปรอื่นมีค่าสูงกว่า 0.70 เมื่อพิจารณาจากค่าความเชื่อมั่นของตัวแปรพบว่าคุณสมบัติของตัวแปร โดยสามารถอธิบายปรากฏการณ์ได้สูงสุดร้อยละ 83.08 และอธิบายได้ต่ำสุด ร้อยละ 38.84

เมื่อพิจารณาค่าความเชื่อมั่นขององค์ประกอบ (Composite Reliability: CR) พบว่าทุกองค์ประกอบมีค่าสูงกว่าเกณฑ์ 0.80 โดยองค์ประกอบพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ (B) มีค่าสูงสุดเท่ากับ 0.967 โดยองค์ประกอบเจตคติต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการ (AB) มีค่าต่ำสุดเท่ากับ 0.805 ขณะเดียวกันการประเมินความตรงเชิงเหมือน (Average Variance Extracted: AVE) ของแต่ละองค์ประกอบที่ต้องผ่านเกณฑ์ 0.50 พบว่ามีค่าระหว่าง 0.635-0.710 สามารถสะท้อนว่าตัวแปรในแต่ละองค์ประกอบมีความสัมพันธ์กันภายในเป็นอย่างดีและสามารถอธิบายรูปแบบการวัดในองค์ประกอบของตนได้เป็นอย่างดี

ตารางที่ 2 ค่ารากที่สองของค่าความแปรปรวนเฉลี่ยขององค์ประกอบที่สกัดได้

องค์ประกอบ	เจตคติต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการ (AB)	พฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ (B)	เจตนาเชิงพฤติกรรม (I)	การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC)	การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (SN)
เจตคติต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการ(AB)	**0.822**				
พฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ (B)	0.325	**0.797**			
เจตนาเชิงพฤติกรรม (I)	0.471	0.748	**0.843**		
การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC)	0.407	0.452	0.655	**0.833**	
การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (SN)	0.243	0.430	0.455	0.503	**0.807**

จากตารางที่ 2 ค่ารากที่สองของค่าความแปรปรวนเฉลี่ยขององค์ประกอบที่สกัดได้สูงกว่าค่าความสัมพันธ์กับองค์ประกอบอื่นๆ เช่น องค์ประกอบการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงความซื่อสัตย์ทางวิชาการมีค่ารากที่สองของ AVE เท่ากับ 0.807 ซึ่งสูงกว่าค่าสหสัมพันธ์ขององค์ประกอบอื่นที่มีค่าระหว่าง 0.243-0.503 โมเดลดังกล่าวจึงมีความตรงเชิงจำแนก และสามารถนำไปวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างได้

ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง

ในการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง จะต้องมีการทดสอบภาวะร่วมเส้นตรงพหุขององค์ประกอบทำนายที่จะต้องไม่มีความสัมพันธ์กันเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพิจารณาจากค่าความคงทนของการยอมรับ (Tolerance) ควรมีค่าสูงกว่า 0.20 และค่าปัจจัยการขยายตัวของความแปรปรวน (VIF) ควรมีค่าต่ำกว่า 5.00 (Hair et al., 2011)

ซึ่งเมื่อพิจารณาตารางที่ 3 พบว่า องค์ประกอบทำนายเจตนาเชิงพฤติกรรม (I) มีค่าความคงทนของการยอมรับระหว่าง 0.661-0.833 และค่าปัจจัยการขยายตัวของความแปรปรวนระหว่าง 1.201-1.512 ส่วนองค์ประกอบทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ (B) มีค่าความคงทนของการยอมรับ และค่าปัจจัยการขยายตัวของความแปรปรวนสอดคล้องกับเกณฑ์ที่กำหนด หมายความว่าโมเดลสมการโครงสร้างสำหรับการวิจัยครั้งนี้ไม่เกิดปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุขององค์ประกอบภายนอก

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ภาวะร่วมเส้นตรงเชิงพหุขององค์ประกอบภายนอก

องค์ประกอบทำนาย I	Tolerance	VIF	องค์ประกอบทำนาย B	Tolerance	VIF
AB	0.833	1.201	I	0.571	1.752
SN	0.746	1.341	PBC	0.571	1.752
PBC	0.661	1.512			

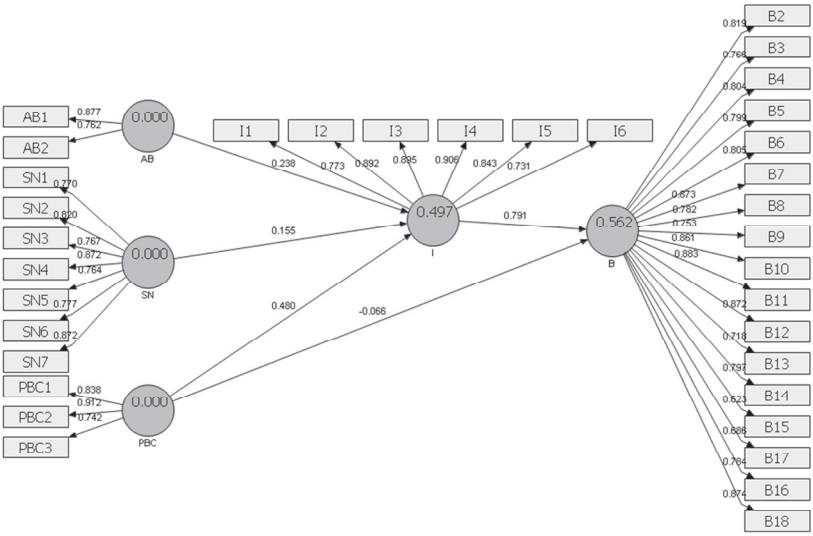

ภาพที่ 2 โมเดลสมการโครงสร้างกำลังสองน้อยที่สุดบางส่วนแสดงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการตามทฤษฎีแบบเชิงพฤติกรรม

ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง พบว่า เจตคติต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการ (AB) การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (SN) ร่วมกันอธิบายความแปรปรวน (R^2) ของเจตนาเชิงพฤติกรรม (I) ได้ร้อยละ 49.74 ถือได้ว่ามีค่าสัมประสิทธิ์ความถูกต้องของการทำนายอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลพบว่าความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC) มีอิทธิพลต่อเชิงพฤติกรรม (I) สูงที่สุด (β=0.480 t=12.476, p=.000) รองลงมาคือเจตคติต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการ(AB) มีอิทธิพลต่อเจตนาเชิงพฤติกรรม (I) (β=0.238 t=5.582, p=.000) ส่วนการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (SN) มีอิทธิพลต่อเจตนาเชิงพฤติกรรม (I) ต่ำที่สุด (β=0.155 t=4.243, p=.000) จากผลการวิเคราะห์ครั้งนี้จึงยอมรับสมมุติฐานข้อ 1-3 ขณะเดียวกันเจตนาเชิงพฤติกรรม (I) และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC) ร่วมกันอธิบายความแปรปรวน (R^2) ของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ (B) ได้ร้อยละ 56.23 ถือว่ามีความถูกต้องของการทำนายระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลพบว่าเจตนาเชิงพฤติกรรม (I) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ (B) ระดับสูง (β=0.791 t=12.857, p=.000) ส่วนการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC) มีอิทธิพลต่อเจตนาเชิงพฤติกรรม (I) ระดับต่ำ (β=-0.066, t=2.077, p=.039) ซึ่งจากผลการวิเคราะห์นี้ ทำให้ยอมรับสมมุติฐานข้อ 4-5 รายละเอียดแสดงในภาพที่ 2

จากนั้นจึงวิเคราะห์อิทธิพลคั่นกลางในตารางที่ 4 ผลการวิจัยพบว่าองค์ประกอบเจตนาเชิงพฤติกรรม (I) มีอิทธิพลคั่นกลางทั้งหมดระหว่างการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC) กับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ (B) โดยมีค่า VAF เท่ากับ 1.148 กรณีค่า VAF มีค่าสูงเกินกว่า 1.00 เนื่องจากเกิดอิทธิพลกดทับ (Suppressor Effect) เกิดขึ้นเมื่อมีความความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC) พฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ (B) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อไม่ได้นำองค์ประกอบเจตนาเชิงพฤติกรรม (I) เข้าสู่โมเดล (β=0.474, t=310.123, p=.000) หากแต่เมื่อนำองค์ประกอบเจตนาเชิงพฤติกรรม (I) มาร่วมวิเคราะห์ พบค่าความสัมพันธ์เชิงลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการควบคุมพฤติกรรม (PBC) และพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ (B) (β=-0.067,

t=2.1428, p=.033) กรณีเช่นนี้ถือว่าองค์ประกอบเจตนาเชิงพฤติกรรม (I) เป็นอิทธิพลคั่นกลางทั้งหมด (Full mediation) จึงยอมรับสมมุติฐานข้อ 6

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลคั่นกลางขององค์ประกอบความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (PBC)

ค่าอิทธิพล	β	t value	p value	VAF
อิทธิพลทางตรง				
PBC ⟶ I	0.656	21.545	.000	1.148
PBC ⟶ B without I	0.474	10.123	.000	
I ⟶ B	0.791	13.982	.000	
PBC ⟶ B with I	-0.067	2.1428	.033	
อิทธิพลทางอ้อม				
PBC ⟶ B	0.519	23.930	.000	
อิทธิพลรวม				
PBC ⟶ B	0.452	8.953	.000	

อภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมเชิงบวกคือพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งพบว่าตัวแปรที่ปรากฏในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับผลการศึกษาของทรงสิริ วิชิรานนท์ (2553) ที่ศึกษาข้อมูลเชิงลบของพฤติกรรมนักศึกษาในเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง เจตคติติต่อการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน การรับรู้การควบคุมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียน และความตั้งที่จะกระทำความไม่ซื่อสัตย์ในการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัย

ของสุชาดา กรเพชรปาณี (2549) ที่ได้ศึกษาลักษณะของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่นักศึกษาเคยกระทำในมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาประมาณร้อยละ 97 รายงานว่าตนเคยกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ขณะเดียวกันผู้วิจัยได้ทดสอบความสัมพันธ์เรื่องความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการด้วยทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนพบว่า ความตั้งใจกระทำความไม่ซื่อสัตย์ การรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรม เจตคติต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ และการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณพบตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการมี 3 ตัวแปร ได้แก่ ความตั้งใจกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม และการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน โดยตัวแปรทั้งหมดสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการได้ร้อยละ 13 ซึ่งถือว่ามีอำนาจการทำนายระดับต่ำ

ส่วนการศึกษาความซื่อสัตย์ทางวิชาการในประเทศไทยของนฤดี สมิทธ์ปรีชา (2553) พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 56.96 มีความซื่อสัตย์ทางวิชาการ ส่วนนักศึกษาที่รายงานว่าตนเคยกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการส่วนใหญ่เป็นการลอกแบบฝึกหัด รองลงไปเป็นการทุจริตในการสอบ และไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน ขณะที่อภิญญา อิงอาจ (2554) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริตของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่านักศึกษาที่มีเพศ สาขาวิชา ระดับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ระดับความใกล้ชิดศาสนาของครอบครัว และระดับทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรมต่างกัน มีพฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริตแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 โดยตัวแปรอิสระชุดนี้ร่วมกันอธิบายผลต่อตัวแปรพฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริตได้ร้อยละ 12.8 และเมื่อควบคุมตัวแปรลักษณะเพื่อน ปรากฏว่าชุดของตัวแปรอิสระร่วมกันอธิบาย

ผลต่อตัวแปรจริยธรรมด้านพฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริตเพิ่มสูงขึ้นเป็นร้อยละ 17.2 ส่วนตวงรัตน์ วาห์สะ (2555) ได้ศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับความซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่าพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของบิดามารดา การควบคุมตนเอง การได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน การเห็นคุณค่า

ของความซื่อสัตย์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์กับพฤติกรรมความซื่อสัตย์มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด (r=.561) ขณะเดียวกันการเห็นคุณค่าของความซื่อสัตย์ การควบคุมตนเองและการได้รับการส่งเสริมความซื่อสัตย์จากโรงเรียน สามารถทำนายพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนร้อยละ 34.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สรุปและข้อเสนอแนะ

ผลการวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้างกำลังสองน้อยที่สุดบางส่วน พบว่าเจตคติต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการ การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของเจตนาเชิงพฤติกรรมได้ร้อยละ 49.74 ถือได้ว่ามีค่าสัมประสิทธิ์ความถูกต้องของการทำนายอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลพบว่าความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมมีอิทธิพลต่อเชิงพฤติกรรมสูงที่สุด ขณะเดียวกันเจตนาเชิงพฤติกรรม และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการ ได้ร้อยละ 56.23 โดยค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของเจตนาเชิงพฤติกรรมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการระดับสูง

จากผลการค้นพบดังกล่าวนี้ ผู้ที่เกี่ยวข้องในสถาบันอุดมศึกษาควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมเจตนาเชิงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการเป็นอันดับต้น เพื่อให้นักศึกษาได้ตระหนักและเห็นถึงความสำคัญของความซื่อสัตย์ทางวิชาการอันเป็นพื้นฐานทางจริยธรรมในสังคมอุดมศึกษา ซึ่งจะนำไปสู่ความเชื่อถือของสาธารณชนต่อสถาบัน เมื่อนักศึกษาเกิดความตระหนักและเห็นความสำคัญแล้วจะตั้งใจแสดงออกถึงพฤติกรรมที่ถูกต้องในเชิงวิชาการต่อไป ขณะเดียวกัน ผู้สอนควรมีการสอดแทรกเนื้อหาเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ทางวิชาการเข้าไว้ในบทเรียนเพื่อเป็นการปลูกฝังเจตคติและค่านิยมที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียน และควรชี้แจงถึงผลลัพธ์เชิงลบที่เกิดขึ้นหากผู้เรียนไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ นอกจากนี้ สถาบันอุดมศึกษาได้มีการกำหนดบทลงโทษที่ชัดเจนกับนักศึกษาที่แสดงความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ เช่น การทุจริตในการสอบ จึงควรมี

การลงโทษตามระเบียบที่กำหนดไว้เพื่อลดพฤติกรรมการลอกเลียนแบบ หรือการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนที่ประพฤติผิดในเชิงวิชาการ

ข้อจำกัดในการวิจัยครั้งนี้คือเป็นการศึกษาเชิงปริมาณด้วยแบบสอบถามเพียงอย่างเดียว และมุ่งศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความซื่อสัตย์ทางวิชาการเท่านั้น จึงไม่สามารถทำความเข้าใจรูปแบบหรือวิธีการส่งเสริมการแสดงออกถึงความซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาได้ ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษารูปแบบการส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมทางวิชาการของผู้เรียน โดยออกแบบการวิจัยเชิงทดลองเพื่อค้นหารูปแบบการส่งเสริมพฤติกรรมความซื่อสัตย์ทางวิชาการของผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพสูงสุด อันจะนำไปสู่การกำหนดเป็นแนวปฏิบัติที่ดีของสถานศึกษาต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง “ความซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา: การศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้และจังหวัดขอนแก่น” ซึ่งได้รับทุนอุดหนุนจากกองทุนวิจัย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ภายใต้โครงการความร่วมมือ ม.อ.-มข. พหุวัฒนธรรมภาคอีสานและภาคใต้ (เน้นชายแดนใต้)

ประวัติผู้เขียน

ดร.กันยปริณ ทองสามสี สำเร็จการศึกษาปริญญาเอกสาขาการจัดการ
อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

รศ.ดร.พรอัมรินทร์ พรหมเกิด สำเร็จการศึกษาปริญญาเอก
สาขารัฐประศาสนศาสตร์อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

เอกสารอ้างอิง

Agud, J.L. (2014). Fraud and plagiarisim in school and career. **Rev Clin Esp**. *214*(7), 410-414.

Ajzen, I. (2014). The theory of planned behaviour is alive and well, and not ready to retire: A commentary on Sniehotta, Presseau, and Arajo-Soares. **Health Psychology Review**. Retrieved from http://dx.doi.org/10.1080/17437199.2014.883474.

Ajzen, I., & Sheikh, S. (2013). Action versus inaction: Anticipated affect in the theory of planned behavior. **Journal of Applied Social Psychology**, *43*(1), 155-162.

Altbach, P.G. (2004). The question of corruption in academe. **International Higher Education**, 34,8–10.

Blum, S. D. (2009). **My word! plagiarism and college culture**. Ithaca and London: Cornell University Press.

Brown, B. S., Weible, R. J., & Olmosk, K. E. (2010). Business school deans on student academicdishonesty: A survey. College Student Journal, 44, 299-309.

Caldwell, C. (2010). A Ten-step model for academic integrity: a positive approach for business schools. Journal of Business Ethics, 92, 1–13. DOI: 10.1007/s10551-0 09-0144-7.

Craig, R., & Dalton, D. (2014). Developing a platform for a culture of honest inquiry and the academic construction of knowledge in first-year students. **International Journal for Educational Integrity**, 10(1), 56-69.

Fornell, C. and Larcker, D. F. (1981). Evaluating Structural Equation Models with Unobservable and Measurement Error. **Journal of Marketing Research**, 34(2), 161-188.

Gómez, J., Salazar, I., & Vargas, P. (2013). Dishonest behavior and plagiarism by university students: An application to management studies. Social and Behavioral Sciences, 83, 766–770.

Hair, J. F. (Jr.), Hult, G. T. M., Ringle, C. M., and Sarstedt, M. (2014). **A Primer on Partial Least Squares Structural Equation Modeling (PLS-SEM)**. California, CA: Sage Publications.

Hair, J. F. (Jr.), Ringle, C. M., and Sarstedt, M. (2011). PLS-SEM: Indeed a Silver Bullet. **Journal of Marketing Theory and Practice**, 19(2), 139-151.

Hard, S. F., Conway, J. M., & Moran, A. C. (2006). Faculty and college student beliefs about the frequency of student academic misconduct. **Journal of Higher Education**, 77(6), 1058-1080.

Jones, D.L.R. (2011). Academic dishonesty: Are more students cheating? Business Communication Quarterly, 74(2), 141-150.

Kenny, D. (2007). Student plagiarism and professional practice. **Nurse Education Today**, 27, 14–18

Macfarlane, B., Zhang, J. & Pun, A. (2012). Academic integrity: a review of the literature. **Studies in Higher Education**.DOI:10.1080/03075079.2012.709495.

McCabe, D. L., Trevino, L. K., & Butterfield, K. D. (2004). Academic integrity: How widespread are cheating and plagiarism? In D. R. Karp & T. Allena (Eds.), **Restorative justice on the college campus: Promoting student growth, and responsibility, and reawakening the spirit of campus community**. Charles C. Thomas, Springfield, IL, 130-141.

McClung, E. M, & Schneider, J. K. (2015). A concept synthesis of academically dishonest behaviors. **Journal of Academic Ethics**, 13(1), 1-11.

McCrink, A. (2010). Academic misconduct in nursing students: behaviors, attitudes, rationalizations, and cultural identity. **Journal of Nursing Education**, 49(11), 653-659.

Michigan State University. (2017). **What is Academic Integrity?** Retrieved from https://ombud.msu.edu/academic-integrity/What%20is%20Academic%20Integrity.html.

Miller, A., Shoptaugh, C., & Wooldridge, J. (2011). Reasons not to cheat, academic-integrity responsibility, and frequency of cheating. *The Journal of Experimental Education, 79*, 169-184.

Rabi, S. M., Patton, L. R., Fjortoft, N., & Zgarrick, D. P. (2006). Characteristics, prevalence, attitudes, and perceptions of academic dishonesty among pharmacy students. **American Journal of Pharmaceutical Education**, 70(4), 1-8.

Ringle, C. M., Wende, S., and Will, S. (2005). **SmartPLS 2.0 (M3) Beta**. Hamburg, Germany. [Online]. Retrieved from http://www.smartpls.de.

Smith, J. N., Nolan, R. F., & Dai, Y. (1998). Faculty perception of student academic honesty. **College Student Journal**, 32, 305-310.

Stone, T.H., Jawahar, I.M., &Kisamore, J.L. (2010). Predicting academic misconduct intentions and behavior using the theory of planned behavior and personality. **Basic and Applied Social Psychology**, 32, 32-45.

Teddlie, C., & Tashakkori, A. (2009). **Foundations of Mixed Methods Research: Integrating Quantitative and Qualitative Approaches in the Social and Behavioral Sciences**. California, CA: Sage.

Wowra, S. A. (2007). Moral identities, social anxiety, and academic dishonesty among American college students. **Ethics and Behavior**, 17(3), 303–321.

งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (2560). **สรุปภาพรวมจำนวนนักศึกษาจำแนกตามศาสนาของแต่ละปีการศึกษา**. เข้าถึงที่ http://regist.pn.psu.ac.th/studentsum/religion.php.

Registration Office. (2017). **Summary of the total number of students by religion for each academic year**. Retrieved from http://regist.pn.psu.ac.th/studentsum/religion.php.

ตวงรัตน์ วาห์สะ. (2555). พฤติกรรมความซื่อสัตย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 จังหวัดนครปฐม. **Veridian E-Journal, SU**, 5(2), 643-669.

Wahsa, T. (2012). Honesty Behavior Of Level Iii Students In Secondary School Under Secondary Educational Service Area Office 9 In District Of Mueang, Nakhon Pathom Province. Veridian E-Journal, SU, *5*(2), 643-669.

ทรงสิริ วิชิรานนท์. (2553). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการขาดคุณธรรมความซื่อสัตย์ในการเรียนของนักศึกษา. วารสารวิชาการและวิจัย มทร.พระนคร, 4(2), 97-104.

Vichiranon, T. (2010). Factors relating to the lack the virtue of honesty in students' learning. RMUTP Research Journal, 4(2), 97-104.

นฤดี สมิทธ์ปรีชา. (2553). **พฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร**. เข้าถึงที่ file:///C:/Documents%20and%20Settings/Administrator/My%20 Documents/Downloads/Behavior%20academic%20dishonesty%20among%20students% 20in%20Rajamangala%20University%20of%20Technology% 20Phra%20Nakhon.pdf.

Smithpreecha, N. (2010). **Behavior academic dishonesty among students in Rajamangala University of Technology Phra Nakhon**. Retrieved from file:///C:/Documents%20and%20Settings/Administrator/My%20Documents/Downloads/Behavior%20academic%20 dishonesty%20 among%20students%20in%20Rajamangala%20University%20of%20 Technology%20Phra%20Nakhon.pdf.

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2559). **จำนวนนักศึกษาทั้งหมด ปีการศึกษา 2558 จำแนกตามจังหวัดที่ตั้งสถานศึกษา/ประเภทสถาบัน/ชื่อสถาบัน/คณะ/สาขาวิชา/ระดับการศึกษา และเพศ**. เข้าถึงที่ http://www.info.mua.go.th/information/index.php.

Office of the Higher Education Commission. (2016). **Total number of students in the academic year 2015 by province location of institution/institution type/institution name/faculty/ department/education level and gender**. Retrieved from http://www.info.mua.go.th/ Information/index.php.

สุชาดา กรเพชรปาณี. (2549). ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามหาวิทยาลัย. **วารสารวิจัยและวัดผลการศึกษา**, *4*(1), 143-164.

Kornpetpanee, S. (2006). Academic dishonesty among university students. **Journal of Educational Research and Measurement**, 4(1), 143-164.

อภิญญา อิงอาจ. (2554). พฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริตของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและ ปริมณฑล. **วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ**, *21*(1), 167-176.

Ingart, A. (2011). Honesty behavior of students in higher education, Bangkok and metropolitan areas. **The Journal of KMUTNB**, 21(1), 167-176.